Хоч пролежав я цілий свій вік на печі,

Але завше я був патріотом, —

За Вкраїну мою, чи то вдень, чи вночі,

Моє серце сповнялось клопотом.

Бо та піч — не чужа, українська то піч,

І думки надиха мені рідні;

То мій Луг дорогий, Запорозька то Січ,

Тільки в форми прибрались вигідні.

Наші предки колись задля краю свого

Труд важкий підіймали на плечі;

Я ж умію тепер боронити його

І служити, не злазячи з печі.

Еволюція знАчна зайшла від часів,

Як батьки боронились війною, —

Замість куль і шабель у нових діячів

Стало слово гаряче за зброю.

Може, зброя така оборонить наш край,

Але з нею прекепська робота:

Ще підслухає слово якесь поліцай

І в холодну завдасть патріота.

Та мене почуття обов'Язків своїх

Потягає служити народу;

Щоб на душу не впав мені зрадництва гріх,

Я знайшов собі добру методу.

Так нехай же працюють словами й пером

Ті, що мають дві шкури в запасі...

І, розваживши так, я віддався цілком

Праці тій, що єдина на часі.

На таємних думках та на мріях палких

Я роботу народну обмежу;

Та зате ж для добра земляків дорогих

Я без мрій і хвилини не влежу.

І у мріях скликаю численні полки

З тих, що стати за край свій охочі,

Слово ж маю на те, щоб ховати думки,

Якщо зраджують їх мої очі.

До письменства я кличу, — звичайно, в думках,

Щоб світило над нашою ніччю,

Хоч, на жаль, мати книжку народну в руках

Я признав небезпечною річчю.

О країно моя! я зв'язав свій язик,

Щоб кохати безпечно ідею;

Але в грудях не можу я здержати крик

У годину твого ювілею.

"Ще стоїть Україна! Не вмерла вона

І вмирати не має охоти.

Кожна піч українська — фортеця міцна,

Там на чатах лежать патріоти".

Слава ж нам! бо коли б дух народу погас,

Не стерпівши свого лихоліття,

То по йому хоч зо два примірники з нас

Дочекають нового століття.

Слава нам! хоч би вмерла Вкраїна колись,

Її слід буде легко шукати:

А щоб краще навік ті сліди збереглись,

Буде зроблено з нас препарати.

1898